

Kukátko

III. ročník krajské postupové přehlídky amatérského divadla pro dospělé a dětské publikum

Naše porota • Petr Hruška

Text: -brm- | Fotografie: -lin-

Když opomeneme jeho dětský sen, prozrazen minulý rok jedné z našich redaktorek, být popelářem, umělecká cesta pana Hrušky – skvělého režiséra, dramaturga, dramatika a herce – byla již od útlého věku, dalo by se říci, jasná. K divadlu ho vedla nejen jeho matka, velká divadelnice, ale i otčím, divadelník a profesionální herec. Po absolvování lidové umělecké školy a gymnázia pro vrcholové sportovce následovalo rozhodnutí věnovat se místo sportu divadlu. Ve svém vzdělávání pokračoval na pražské Divadelní fakultě Akademie múzických umění, katedře režie a dramaturgie.

Od roku 1991 byl ve stálém angažmá například v Městském divadle Mladá Boleslav, Divadle F. X. Šaldy v Liberci, v Divadle Rokoko a v pražském Činoherním klubu. V roce 2001 se stal ředitelem nově vzniklého divadla Na Prádle. Tam režíroval mimo jiné Obchodníka s deštěm, Pláňku nebo Večeři s přáteli. Jako hostující režisér spolupracoval s Divadlem Palace v Praze (Hraběnka, Stará dobrá kapela, A do pyžam!), Komorním divadlem Kalich v Praze (Chvilková slabost, Ani za milion!), Divadlem Minaret (Stvoření světa) a Divadlem A. Dvořáka v Příbrami (Podivný případ se psem, Figaro). Jako jeden z oblíbených režisérských projektů uvádí hudební komedii na motivy díla W. A. Mozarta Figarova svatba, na které pracoval se svým kolegou a přítelem, scénografem a kostýmovým výtvarníkem, Miroslavem Králem. Hru si spolu prý moc užili.

Zajímavý fakt nakonec – ikonické červené brýle, které si většina lidí, kteří pana Hrušku potkali, vybaví při znění jeho jména, se součástí jeho image staly vlastně jenom náhodou. Byly v optice jediné s možností přidání magnetického klipu slunečních brýlí, který je pro něj při řízení klíčový.

Patroni přehlídky • Marie a František Živní

Text: -vb- | Fotografie: Společenský dům Neratovice

Manželé Živní, patroni Divadelního salonu paní Ljuby, se ochotnickému divadlu věnují již přes 60 let, a to velmi úspěšně. Za svou kariéru získali na divadelních přehlídkách a soutěžích mnoho ocenění, za něž jim v roce 2002 byla udělena cena města Neratovice za dlouholetou divadelní činnost a reprezentaci města. O pár let později na návrh Svazu českých divadelních ochotníků získali Zlatý odznak J. K. Tyla. Jsou součástí DS Havlíček, kterému pan Živný dělá vedoucího od roku 1965 až dosud.

Jak jste se dostali k divadlu?

M: „Už od mala se mi divadlo líbilo. Poprvé jsem si zahrála v patnácti letech, a to rovnou královnou v pohádce Jiřího Beneše O Honzovi a princezně Zlatovlásce.“

F: „Dalo by se říct, že mě k divadlu přivedla manželka.“ (*Jeho první roli byl Krüg, ve hře Bílá nemoc.*)

Máte nějaké oblíbené role, na které rádi vzpomínáte?

M: „Určitě Líza Doolittleová (*G. B. Shaw: Pygmalion*), a role Opaly Kronkieové ze hry Opalu má každý rád.“ (*Napsal John Patrick, za tuto roli získala v roce 1995 cenu za herecký výkon.*)

F: „Napadá mě Pickering (*G. B. Shaw: Pygmalion*) a ještě Herbert ze hry Já jsem Herbert.“ (*Autorem je R. W. Anderson, v roce 2000 za ni byl oceněn cenou za mužský herecký výkon a v roce 2010 cenou za nejlepší inscenaci.*)

Oba manželé připomněli i hru Sylvie (*A. R. Gurney*), ve které si zahráli společně se svou dcerou.

Recenze • Kočičí pohádka

Text: -nira- | Fotografie: -lin-

Je krásný podvečer a kočičí matinka Čičina s dcerkami Mickou a Mindou dovádí na své oblíbené střeše, jak jen to kočky umějí, když na obloze svítí Měsíček. Z okna v podkroví je však nadávkami přivítá nevrlý pan Kačaba. A není to poprvé. Prý kvůli tomu kočičímu poskakování a mňoukání nemůže spát! Ale tentokrát nezůstane jen u nadávek. Kačaba kočkám nachystá zrádnou past – skrytou díru ve střeše. Tou se však na půdu propadne kocour Macek, řečený Mackie. Jeho volání o pomoc uslyší Líza, nejmladší dcerka Čičiny. Sama kocourka vytáhnout nedokáže, ale z oblohy na její prosbu přispěchá samotný Měsíček, patron všech koček. Do přízně vysvobozeného Macíka se lísají Micka s Mindou, ale ten má záhy vybráno – malá Líza je ta pravá! Už to vypadá na šťastný konec, ale pomstychtivý Kačaba se nevzdává... a kdo ví, jak by to s kočkami na střeše dopadlo, kdyby tou největší úplňkovou silou opět nezasáhl dobrák Měsíček.

V sobotu ráno byl divadelní sál plný malých nadšených dětí, které byly připravené zhlédnout pohádku od Činohry Skaláček Tisá. Motiv, kde matka upřednostňovala dvě starší dcery před nejmladší, nám mohl připomenout pohádky o Popelce nebo Dvanácti měsíčkách. V příběhu vystupoval i protivný Kačaba, který byl nakonec potrestán, a dobro zvítězilo nad zlem. Přesně, jak to má být. Do děje vstupoval Měsíček, který pomáhal kočkám a zároveň komunikoval s dětmi, které se pěkně zapojily a odpovídaly na dotazy. Diváky mrzelo, když chvílemi nerozuměli jednotlivým slovům v písních tančících koček, ale naopak kocour Macek byl při svém sólu slyšet až do zadních řad a všechny zaujal svými nápaditými skoky a kočičími pohyby. A i přesto, že někdy herečky zapomněly na to, že chodí ve vzduchu místo po střeších, celá hra byla moc pěkná, nápaditá a zábavná i pro naše nejmenší členy publika. Porota nejvíce vyzdvihla nádherné kostýmy a práci s hudbou.

Recenze • Pygmalion

Text: -vb- | Fotografie: -lin-

Název upomíná na antický mýtus o kyperském sochaři Pygmalionovi, který vyřezal ze slonové kosti tak krásnou dívku, že se do ní zamiloval a uprosil bohyni lásky Afroditu, aby jí vdechla život. Shawovým moderním Pygmalionem je londýnský profesor fonetiky Henry Higgins, který uzavře se svým přítelem plukovníkem Pickeringem sázku, že naučí ušmudlanou pouliční květinářku Lízu Doolittleovou výslovnosti vznešené dámy. Podaří se mu to tak dokonale, že jeho žákyňě okouzlí londýnskou smetánku, jako kdyby ani nebyla Angličanka, ale spíše Maďarka. Skoro se zdá, že Higgins pomohl Líze překonat propast mezi spodinou, kam ji zařazovala její výslovnost a intonace (londýnské nářečí cockney), a nejvyššími společenskými vrstvami. Higgins

však ve svém koženém pedantství nepostřehne, že při jeho fonetickém experimentu Líza vospěla ze zaostalého děvčete v ženu vědomou si své lidské ceny, toužící po plném citovém životě a hotovou přes všechnu svou vzpurnost a prostorekost věnovat svou lásku svému osvoboditeli. Higgins se však její lásku zdráhá přijmout...

Divadelní soubor J. K. Tyl z Josefova Dolu vstoupil do letošního ročníku soutěžní přehlídky s klasikou od G. B. Shawa, konverzační komedií Pygmalion. Bohužel, hlavní motiv díla, kterým je jazyk a fonetika, se stal i kamenem úrazu představení. Herci si čas od času skákali do řeči, zapomínali text nebo se na jevišti v dialogích zamotali do smyček. To se ve hře projevovalo ztrátou napětí v klíčových momentech dramatu či nepříjemnými momenty ticha. Jak následně v rozborovém semináři vypíchla porota, neznalost textu je pro konverzační komedii značným zásahem. Režisér souboru později objasnil, že pro herce hrajícího Henryho Higginse bylo toto vystoupení premiérou, což ovšem pro diváka není dostatečnou útěchou. Naopak velmi příjemná byla práce se světly, například v moment, kdy oči diváka byly odvedeny pryč od probíhající přestavby a fixovány pouze na Lízu a její právě probíhající výuku vokálů. Z mého pohledu byl nejlépe provedenou postavou pan plukovník Pickering, který měl vhodnou citlivou a uvolněnou energii. Zmínit musím i výkon herečky Lízy Doolittleové, která velmi dobře ztvárnila lingvistický rozkvět, například během roztomilé scény čajového dýchánku. Oproti originálu oceňuji snahu o šťastný konec, který však vyzněl zmateně.

Redakce Kukátka

Šéfredaktor

Martin Peprný (Vyšší odborná škola publicistiky, absolvent GFP)

Redaktoři

Nikola Rajchertová, Barbora Moravcová, Vít Boháč, Ondřej Šimáček
a Linda Šprinclová (fotografka) (Gymnázium Františka Palackého)

Recenze • Instalace

Text: -nira- | Fotografie: -lin-

Divadelní hra *INSTALACE* je typická konverzační komedie ze současnosti, která na základě zdánlivé havárie s topením, která se udála v obrazové galerii, ukazuje, jak lehce se dá s lidmi manipulovat. Jak není těžké využít příležitosti a důvěřivosti k manipulaci a vůbec nezáleží na tom, jedná-li se o vysokoškolsky vzdělaného člověka nebo vyučeného řemeslníka či studenta. Autor Jakub Fabel v této hře nastavuje zrcadlo aroganci, hamižnosti, nadřazenosti jednání a pohrdáním lidmi. Vzhledem k uvedeným negativům by se mohlo zdát, že půjde přímo o horor, není tomu tak. Autorovi se podařilo převyprávět tyto nešvary veseloherní formou a držet se reality v tom, že ne vždycky dobro zvítězí nad zlem. Po shlédnutí tohoto představení si mnohý divák pro sebe řekne, že s takovým jednáním, i když v jiné situaci, se taky setkal.

I přes zrušení původního vystoupení a rychlou změnu plánů jsme v sobotu večer viděli krásné představení. Divadelní soubor Vojan z Hrádku nad Nisou nám předvedl aktuální témata s humorem a nadsázkou. Hereckými výkony jsme se bavili od začátku až do konce. Účinkujícím jsme jejich role věřili až natolik, že jsme při telefonních hovorech měli pocit, že slyšíme i druhou stranu. Po nadlehčeném začátku, který se točil kolem jednoduchého vtípu, jsme začali poznávat pochybnou postavu právníka a zbylo nám jen odhadovat a doufat, jakým směrem se události vyvinou. Hra obsahovala pěkně zřetelný rozdíl ve slovní zásobě postav podle jejich povolání a okruhů společnosti, ve kterých se vyskytují. Publikum propuklo v hlasitý smích, když vychytralý právník komicky spořádal kávu se šlehačkou a následně se nechal obsluhovat studentem při jezení polévky. Konec byl plný zlomů a závěrečná scéna s ďábelským smíchem právníka, který se zasmál svému vtípu, že by snad mohl mít rád lidi, zanechala ve všech uvědomění závažnosti skryté myšlenky pod humornými scénami a obdiv k herci, který zároveň celou hru režíroval. Odborníci ocenili temporytmus projevu, precizně vytvořené odpovídající kostýmy a líbilo se jim, jak si herci práci na jevišti užívají.

Prosíme, pozor!

V 18.00 vychází poslední číslo Kukátko se zbývajícimi recenzemi, medailonem a výsledky přehlídky!

- Vaše Kukátko

Děkujeme
sponzorům

SDN
Neratovice

Středočeský kraj

Středočeský
kraj

město
Neratovice

NIPOS
Artama